ISSN 0132-4462

СЕРПЕНЬ

1983

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№15 (1153)

Ціна номера 30 коп.

ПЕРЕЦЬ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

«Необхідно, зокрема, повністю покінчити з таким явищем, як випадки використання державного, суспільного майна і службового становища з метою особистого збагачення».

(З промови Генерального секретаря ЦК КПРС
товариша Ю. В. Андропова
на червневому (1983 р.) Пленумі ЦК КПРС).

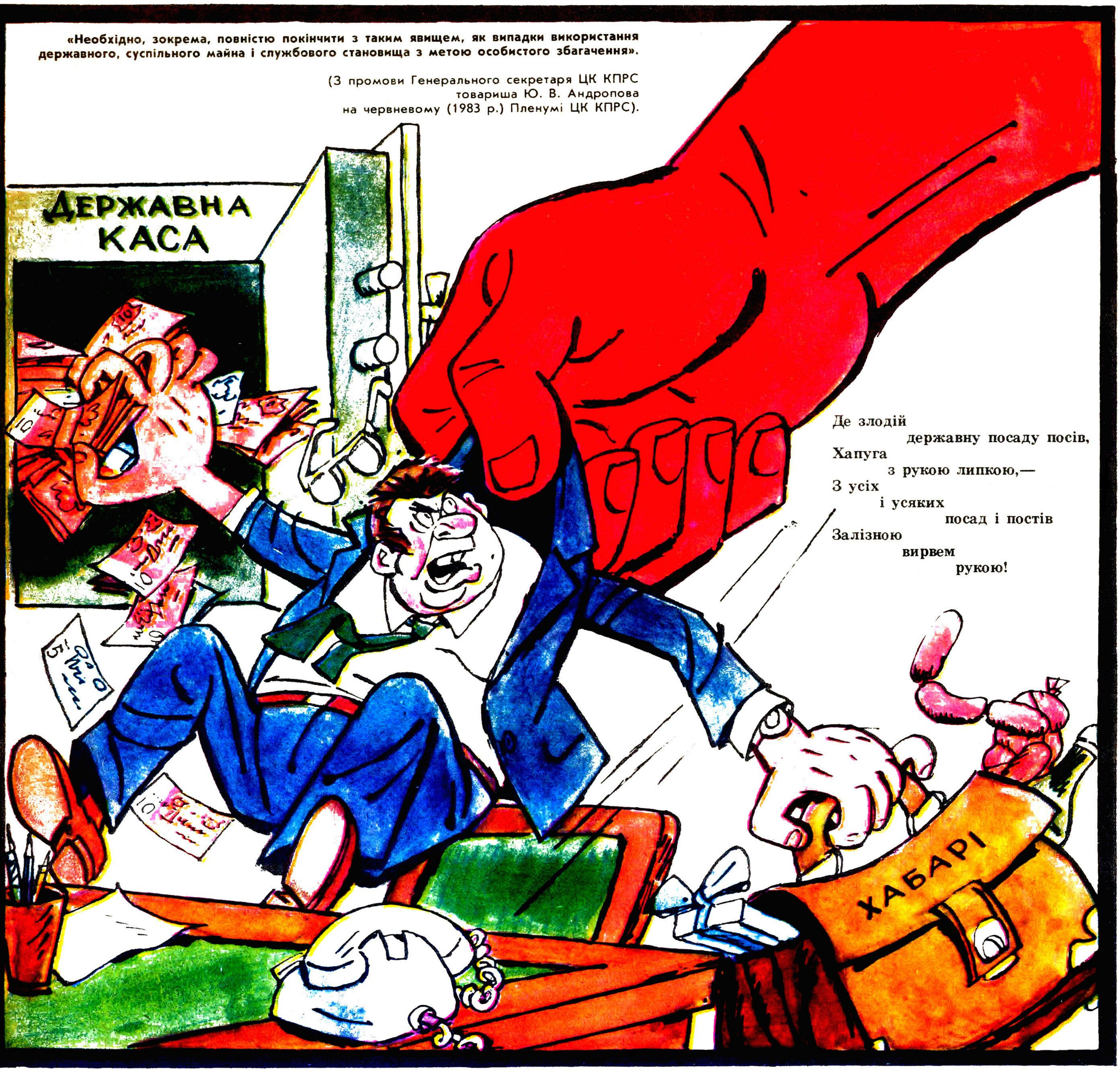

Де злодій
державну посаду посів,
Хапуга
з рукою липкою,—
З усіх
і усяких
посад і постів
Залізною
вирвем
рукою!

НЕЗАПЕРЕЧНИЙ АРГУМЕНТ

Заходжу до голови колгоспу «Росія» Колесникова.

— Здрастуйте, Сергію Семеновичу. Де тут у вас каса?

— Яка каса і, взагалі, хто ви такий? — дивується голова.

— Кореспондент «Перця». Чув, що у вас тут просто так, за гарні очі, грошики дають. От і я хочу... А заразом і меблі — на дурняк...

— Та ви що?! — багряніє Колесников.

— Нічого. Ви ж доплачували, ніби преміальні, двадцять п'ять карбованців щомісяця шоферові начальника районного управління сільського господарства, платили повну ставку водієві, який возив головного зоотехніка того ж управління, меблів на 999 карбованців купували для управлінської контори, то чого ж мені не можна?..

Сергій Семенович витирає хусткою піт на чолі.

— Ну, порівняли,— полегшено зітхнув,— я ж начальникові райсільгоспуправління товаришу Окуненку підпорядкований, у певній мірі залежу від нього... І потім, ви далеко, в Києві, а Іван Романович Окуненко — у Чаплинці, поруч. Між іншим, у вас неточна інформація — столи та шафи нам повернули.

— Самі, добровільно?

— Ну... не зовсім. Втрутився народний контроль. Але все-таки повернули. Не те, що в колгоспі імені Кірова, нашого ж Чаплинського району. Там голова правління Риженко закупив театральні крісла для актового залу управління — на 1748 карбованців. То йому, пробачте,— дулю з маком повернули. А ми ще живемо...

Так і не отримавши ні копійки з каси колгоспу «Росія», поїхав я. Тільки не в колгосп імені Кірова, а в Чаплинку. До товариша Окуненка. Спитати про столи та шафи, про крісла, ставки водіїв і про те, чому, окрім належних за штатом, у сільгоспуправлінні працювало близько десяти осіб, так би мовити, зі сторони: один із диспетчерів, наприклад, отримував зарплатню в міжколгоспбуді, особиста секретарка начальника (тобто Окуненка) чотири роки підряд ходила за получкою й авансом у касу Чаплинського управління експлуатації зрошувальних систем, бо рахувалася там техніком-гідротехніком...

Іван Романович аніскілечки не розгубився.

— Зловживання службовим становищем, кажете,— усміхнувся й, кивнувши за вікно у бік райвиконкому, додав: — Тм, значить, можна зловживати, а нам — ні?

Аргумент був залізний і незаперечний. Начальнику райсільгоспуправління справді було з кого брати приклад. Заступника голови райвиконкому Анатолія Миколайовича Романова ще донедавна возив шофер Микола Парасюк, мешканець Чаплинки, який чомусь вважався колгоспником, хоча до хліборобства був причетний лише тим, що двічі на місяць їздив у колгосп «Україна» по зарплату.

Махнув і я в «Україну» — гляди, й мені щось перепаде, як тому Парасюку. Не перепало. Голова колгоспу А. М. Володін скрушно почухав потилицю, а тоді й каже:

— Начальство звеліло — то й платив. Але мені ще нічого. Хоч знаю куди оті 2500 карбованців витрачено — на транспортування номенклатурної районної особи. А от мій колега Задорожний з колгоспу імені Фрунзе, нашого ж району, так той потрапив у таку халепу, що й досі не розкумекає — куди й за що платив. Через нього здійснювалась якась вельми делікатна операція, пов'язана чи то з лазнею, чи то з басейном...

«Цікаво,— подумав я,— що воно за операція? У Чаплинці немає лазні, є лише довгобуд — банно-пральний комбінат, який споруджують уже п'ятий рік, і мешканцям того степового селища практично і навіть теоретично ніде помитися. Отож чи не йдеться про швидше завершення довгобуду?»

Поцікавився. І узнав таке. Саме через колгосп імені Фрунзе бригада шабашників підрядилася «ремонтувати виробничу базу» на Чаплинському асфальтовому заводі. Працювали швидкісними темпами, над чим саме — знав тільки начальник будівельної міжгосподарської шляхової організації П. С. Великий, якому підпорядкований асфальтовий заводик, знав зграданий уже Романов (він, кажуть, був головним консультантом на будівництві, днював і ночував там) та ще дехто. А О. О. Задорожний був тільки ширмою в тій «операції» — грошики шабашникам платив. Правда, Великий пізніше змилостивився і повернув витрачені колгоспом кошти. А от звідки і які гроші переказував начальник шляхової організації, і на які статті їх списав, це, як у таких випадках кажуть, «тайна, покрытая мраком». Бо виявилося, що ніякої «виробничої бази» хлопці-шабашники не ремонтували, а споруджували фешенебельну лазню-сауну з модерною парильнею, з шикарним, обладнаним світлою кахлею, басейном, з душовими та іншими зручними приміщеннями. Одне слово, коли я глянув, то ахнув!

Не хочу домислювати й не збираюся користуватися чутками, поширеними в Чаплинці, хто в тій диво-сауні ахкав і охкав від задоволення, але точно знаю, що ахнуло сорок тисяч державних карбованців! Саме в таку суму обійшлася та модерна забаганка...

Дехто гаряче запевняв мене, що ніякої сауни в Чаплинці не існує, то тільки плітки розпускають всякі несвідомі елементи. Та коли одним із цих елементів виявився я — котрий бачив те диво й навіть помацав стругані дошки полиць, змінили тактику: стали казати, буцімто сауну побудовано для робітників.

Але при всій повазі до запевнювачів, я дозволив собі засумніватися. І ось чому. На асфальтовому заводику, розташованому в степу, за чотири кілометри від Чаплинки, працюють одинадцять робітників. Позмінно працюють. Тож за день треба митися лише трьом-чотирьом чоловікам. Раніше в них був душ, і це їх цілком влаштовувало... Тепер інше: якщо й справді хотіли спорудити оте сангігієнічне чудо для працівників шляхової будівельної організації, то чому його звели подалі від людських очей, на відшибі, а не в центрі, де міститься контора і де працює близько сотні трудівників, які, між іншим, не мають навіть погаданого душу. Думаю, що вони б з радістю попарилися в сауні...

До речі, про парення і про припарки.

Мої спроби одержати в колгоспах на дурняк трохи грошенят, звичайно, жарт, літературний хід фейлетоніста. А якщо серйозно, то історія з сауною, м'яко кажучи, викликає подив. Але не менший подив викликає і те, як дехто дозволяє собі менжувати «не своїми» штатними одиницями й господарювати у колгоспній касі, наче у власній кишені. Та вже й зовсім дивує той факт, що за всі ці діяння нікого, як слід, не «попарили».

А не завадило б!

Ів. НЕМИРОВИЧ,
спец. кор. Перця.

Херсонська область.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

Без слів.

«Не може не тривожити прагнення частини молоді виділитися не знаннями і працьовитістю, а дорогими речами, купленими на гроші батьків».

(З матеріалів червневого (1983 р.) Пленуму ЦК КПРС).

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Щаблі престижності.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

«Грип — на ногах!» — за таким принципом останні два роки жили медики у гуртожитку № 4 Київського інституту вдосконалення лікарів. Але робили вони це не тому, що не боялися цієї підступної хвороби. Справа в тому, що гуртожитівський ізолятор без будь-якого на те дозволу окупувала зі своєю сім'єю комендант гуртожитку Г. С. Гринько, маючи при цьому власний особняк та кооперативну квартиру.

Проте всьому, як відомо, приходить кінець. Тож набридло переносити хвороби на ногах і медикам, і вони написали про це Перцеві.

Як повідомив редакції начальник управління учбових закладів Міністерства охорони здоров'я П. Г. Отрощенко, факт незаконного проживання в ізоляторі гуртожитку сім'ї Гринько справді мав місце, у зв'язку з чим її звільнено з посади коменданта. Зроблено на Г. С. Гринько й грошове нарахування.

* * *

У народі кажуть: краденим не забагатієш. А от головний бухгалтер Тернопільської інспекції Держстраху Чумичова Т. А. вирішила спростувати цю мудрість. Спочатку Чумичова сама виготовляла фіктивні документи, за якими можна було одержати в ощадкасі кругленьку суму і привласнити її. А потім залучила до цієї нечистої справи колегу — старшого бухгалтера Бевцик Г. Й., свого чоловіка Чумичова В. О. та його приятеля Каратаєва Є. Ф. І справа пішла, як по маслу. За два роки ця компанія поцупила у держави понад 27 тисяч карбованців. Цікаво, що за цей період тернопільські ревізори двічі проводили у цій інспекції перевірки і жодного порушення не виявили...

Після виступу Перця заступник начальника головного управління державного страхування УРСР К. Х. Христюк повідомив про наслідки розгляду фейлетону. Працівники обласного управління Верещагіна В. В., Віцентій М. С., Медецький С. С. та Романків О. С., які ревізували вказану інспекцію Держстраху і не викрили крадіжок, притягнуті до дисциплінарної та матеріальної відповідальності.

Рішенням судової колегії в кримінальних справах Тернопільського обласного суду засуджено: організатора крадіжок Чумичову Т. А. до 12 років позбавлення волі, Бевцик Г. Й. — до 10 років позбавлення волі з конфіскацією належного їм майна і позбавленням права після відбуття покарання займати посади, пов'язані з матеріальною відповідальністю, на строк 5 років; їх співучасників Чумичова В. О. — до 6 років позбавлення волі, Каратаєва Є. Ф. — на 3 роки умовно та Ніколаєнка В. І. на 2,5 року умовно з обов'язковим залученням останніх до праці у місцях, що визначаються органами, які відають виконанням вироків, і з конфіскацією належного їм майна.

Начальника інспекції Держстраху міста Тернополя Савчука В. К. за злочинну недбалість у роботі засуджено на півтора року позбавлення волі.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Про який відпочинок ви теревените!! А місяць, що я був у відпустці,— для вас усіх хіба не відпочинок!!

Архітектурні РУЇНИ

Не кожному щастить мати у своєму господарстві Пізанську башту, що загрожує ось-ось впасти. Та й з руїнами Колізею лише римлянам і пощастило. Що не кажіть, а везе людям.

А от у Кагарлицькому районі на Київщині ні тобі башти, ні тобі бодай погананьких руїн. Суцільна проза. Воно б, звичайно, хотілося... Тільки не башту. Впаде вона чи ще стоятиме — хто знає. Баба надвоє ворожила. Руїни — вони якось солідніше виглядають. Та й звучить як: архітектурні руїни! Га? Тільки де їх у ката взяти?..

Саме над цим не один день, подейкують, сушили голови керівники Кагарлицького району. Може, ще й до сьогодні б їм довелося шукати підходящі об'єкти, якби з колгоспу ім. Леніна сам голова Іван Гнатович Коробенко не гукнув:

— Є! Є у нас хороші, підходящі руїни! Звичайно, не Колізей, але за браком інших і ці зійдуть.

— Де саме? — почувши таке, відразу зраділи у районі.

— Та у нашому ж колгоспі. Відразу за річечкою Росавкою.

— А екскурсії туди водити можна?

— Можна... Тільки воно, знаєте... — дещо знітився голова. — Дорога туди погананька...

— Це не та, що у відділок «Жовтневий» веде?

— Еге ж, саме та. Таких руїн, як наші, мало хто й бачив!

Радості, кажуть, не було меж. Поїхали, подивились і на власні очі переконались у правдивості слів І. Г. Коробенка.

Не якась там поодинока споруда-хижка, а ціле тваринницьке містечко має такий вигляд, наче орди Чінгісхана через нього пронеслися.

На бідолашних свинарниках та телятниках не те що дахів, а й крокв не лишилось. Про якісь там двері-вікна годі й мовити. Щезли вони разом із рамами, одвірками та петлями. Лише вітер гуляє.

Кагарличани зібралися вже було без особливих вагань зарахувати ті ферми у розряд визначних пам'яток, та згадали про строки. Колізею, як не крути, а майже 2 тисячі літ! Кагарлицьким же тваринницьким спорудам і двох десятків немає. Та й остаточно розвалилися вони лише наприкінці сімдесятих років поточного сторіччя. А до цього, кажуть, досить справно функціонували. Годували людей свининою та яловичиною. М'ясо і сало було. Рохкали на тих фермах поросятка, мукали телятка. Та з легкої руки колгоспних керівників мало не в один день все те дуже голосно нявкнуло.

— Чесно кажучи, ті споруди нам ні до чого,— авторитетно твердить І. Г. Коробенко. — Адже у нас є новий тваринницький комплекс...

— І то так,— підтримує його секретар парторганізації колгоспу Іван Васильович Піхало. — Правда, можна було б ті ферми віддати середній школі. Аби кролів чи ще там щось розводили... Чи запропонувати шефам для підсобного господарства... Така думка була...

Була. Тільки вельми швидко вона й загула. Ціле тваринницьке містечко вартістю близько 200 тисяч карбованців перейшло у розряд пам'яток безгосподарності і марнотратства.

Але не лише керівники цього колгоспу мають щедре серце на народні гроші.

Голова сусіднього колгоспу «Україна» Микола Федорович Широкоступ також неабиякий спеціаліст архітектурних руїн. За роки свого головування йому вдалося накопичити сякий-такий досвід.

— Треба односельцям створити нормальні побутові умови? — якось запитав сам себе Микола Федорович. І відповів: — Треба!

За цим почав у селі Шубівці зводити лазню. Цегли навезли. Бригаду найняли. Спорудили. А через кілька років нявкнула лазня, а разом з нею і тисячі колгоспних грошей.

Та краще за все потрудився М. Ф. Широкоступ над будинком тваринників. Таке будівництво розгорнув, що навіть з сусідніх колгоспів приїжджали дивитися. Дивились-роздивлялись, як ріс угору той будинок. А голова всім розтлумачував та пояснював: тут, мовляв, асфальтові доріжки пустимо, ось так газончики сплануємо, а осьдечки — квітник розіб'ємо...

І таки розбили. Тільки не квітник, а сам будинок тваринників, у який було вгачено дванадцять з половиною тисяч карбованців. Слів було, хоч греблю гати. Ними все й закінчилося. Забув М. Ф. Широкоступ той будинок добудувати.

По-різному в Кагарлику дивились на безгосподарність Миколи Федоровича. Хто пальчиком посварився, хто зробив вигляд, наче не помічає отого марнотратства. Зате безмежно раділи місцеві меткі забудовники-індивідуалісти. Ще б пак — під самісіньким носом силасиленна будматеріалів.

Що не день, то й зникали вони з усіма забутої новобудови. Поповзли у невідомому напрямку двері, загуркотіли за ними чавунні батареї опалення, щезли, як дим, віконні рами. Навіть хтось спробував залізобетонні східці поцупити, але ті надто важкими виявились. І стоїть у Шубівці старобудова, справжня тобі руїна.

Отак і нявкають у Кагарлицькому районі народні гроші. Але на які витрати не підеш, тільки б мати у себе справжні — хай поки що не дуже старовинні, та хоч сякі-такі архітектурні руїни!..

І. ЛАГОЗА.

Київська область.

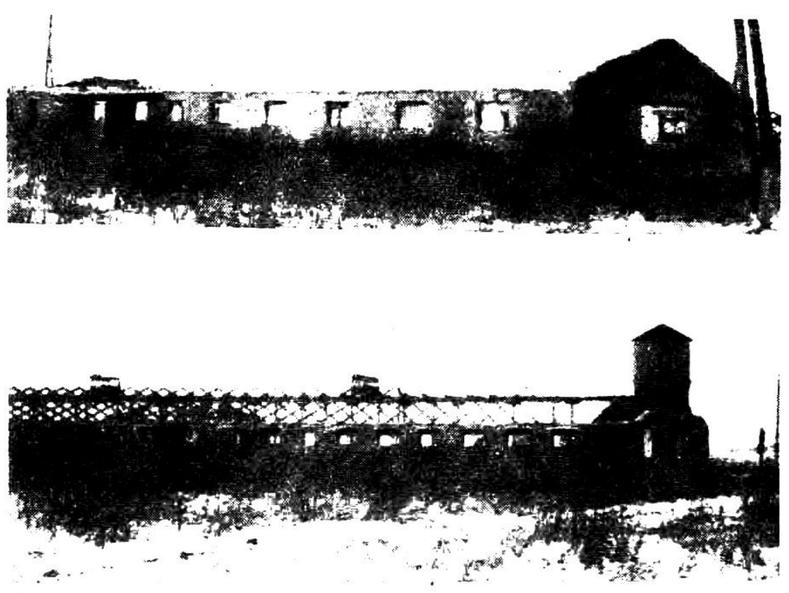

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Останнім часом дивна хвороба напосілася на фуражира колгоспу імені Ілліча Богуславського району Київської області Д. М. Мороза. Працюючи на фермі № 4, він тільки те й робив, що постійно плутав дорогу до ферми з дорогою додому. А це, у свою чергу, призводило до того, що корми для громадської худоби майже ніколи не потрапляли за адресою.

Скільки не боролися самотужки односельчани з «недугою» фуражира — усе даремно. Отож і вирішили вони звернутися за «медичною» допомогою до Перця.

Ретельно ознайомившись із історією хвороби Мороза, редакція переслала лист колгоспників до Богуславського районного відділу внутрішніх справ.

Як повідомив начальник цього відділу тов. Єгорченко, на сьогоднішній день фуражир Мороз цілком і повністю позбувся своєї хвороби — за крадіжки комбікорму його притягнуто до адміністративної відповідальності і з роботи звільнено. Звільнено з роботи і завідуючого фермою № 4 В. М. Соломка, який занедбав роботу і потурав розкрадачеві.

Телеграфне агентство Перця

ВЕСІЛЛЯ ДЛЯ ТРАНЗИТНИКІВ

Станція КОВЕЛЬ Львівської залізниці. Наш власкор передає: словами «Гірко! Гірко!» частенько зустрічає пасажирів ковельський залізничний вокзал. Проте ці заклики адресовані не їм, а молодятам, котрі на очах транзитної публіки цілуються за зачиненими на «спецобслуговування» дверима вокзального ресторану. Бурчать шлунки у пасажирів, позбавлених можливості заморити черв'ячка, але за весільним гамом дирекція ресторану цього бурчання не чує.

ЦІКАВА АРИФМЕТИКА

МИКОЛАЇВСЬКА область. (Кор. ТАП). Житель села Новосілля Новобузького району В. М. Бойко підрахував: теоретично від Землі до Місяця автомашиною можна добратися, не перевищуючи дозволеної на земних дорогах швидкості, менше, ніж за рік. Сто вісім кілометрів — від Миколаєва до села — працівники гарантійної майстерні по ремонту холодильників ледь спромоглися подолати за сім місяців. Рівно стільки часу минуло з того дня, як громадянин Бойко написав у майстерню листа з проханням дати раду недавно купленому холодильнику «Кодри», і до щасливої миті, коли прибули майстри. Після їхнього візиту холодильник відпрацював двадцять днів. Виходить, що наступного приїзду майстрів слід чекати не раніше наступної весни.

ЧЕКАЮТЬ ЯСНОСТІ

ЧЕРКАСЬКА область. (Кор. ТАП). З нетерпінням чекають жителі села Мойсівки Драбівського району наступного сільського сходу, а точніше — виступу на ньому районного керівництва, щоб вирішити суперечку, яка розколола нині Мойсівку на два табори. Представники одного стверджують, що, виступаючи на минулому сході, перший секретар райкому партії П. В. Зубко обіцяв, що й дві греблі на річці Чумгак, яка розділяє село, буде впорядковано, і дорогу до них вимостять, і навіть її освітлять. А другий табір вперто стоїть на своєму: нічого товариш Зубко не обіцяв, то все почулося. Бо якби обіцяв, то все обіцяне вони б давно мали, адже слово першого секретаря — не полова...

Тепер мойсівчани сподіваються, що наступний виступ тов. Зубка на сході внесе повну ясність: обіцяв він чи не обіцяв.

Костянтин СЕРГІЄНКО

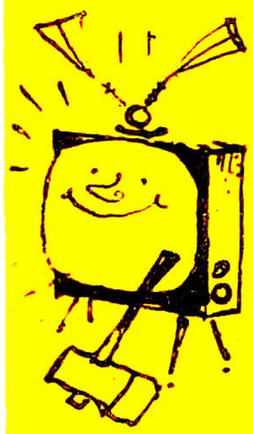

МЕТАМОРФОЗА

Зіпсутий телевізор в баби Мані —
І звук пропав, і темно на екрані.
Дід б'є по ньому, гупає — дарма:
Ні звуку, ні зображення нема...
Тут баба кулачком легенько — стук!
Ти ба! — екран ожив, з'явився звук!..
— Стривай-но! — дід кувалду подає,—
В тобі магічна сила, Маню, є!
Ану удар цим молотом здоровим —
Мо', вражий син, ще стане кольоровим!

ДАЛИ ПО ШАПЦІ

На базі якось двоє ревізорів
Знайшли нестачу головних уборів,
Та акт чомусь приховували в папці...
Тож ревізорам і дали по шапці!

ПЕРЕДОВИК

В одного зава так пішли діла,
Що встановив за день аж два рекорди:
Усіх підлеглих обіграв в «козла»
Й раніш за них рішив усі кросворди.

ПОВЕЧЕРЯВ

Денис прийшов додому з вечоринки.
Попрямував на кухню мимо жінки,
Зняв з плитки миску, витяг щось, жує
Й гукає: «Жінко! В тебе розум є?..
На біса ти купила ці сосиски?!
Вони — мов луб! Гризу — аж в мозок б'є!»
А та не чує — крутить модні диски.
Затим із спальні голос подає:
«Ти ще на кухні?.. Слухай-но, Дечиску!
Там на плиті поставила я миску...
Поглянь, чи вже нагрілись у воді
Мої брунатні термобігуді?».

м. Одеса.

ВІТАЄМО ЮВІЛЯРА!

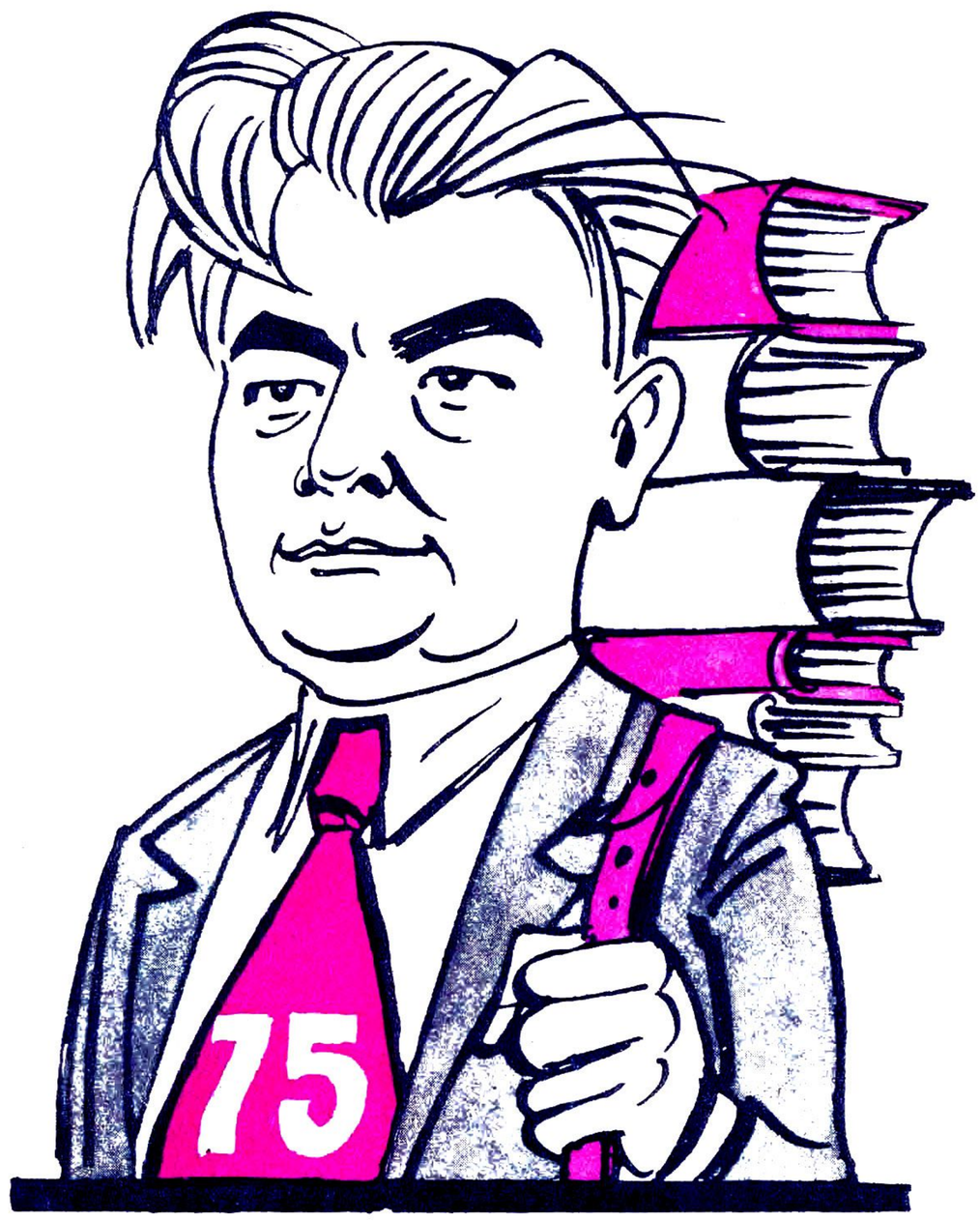

Письменника Якова Баша
з його першим 75-літтям!

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

Винна погода

Комбайнерові жениться
Закортіло в косовицю.
Запросив усе село.
«Зілля» річкою текло.
Цілий тиждень «під естраду»
Танцювали до упаду,
В тім числі і голова,
І — прогавили жнива.
Чорним круком злива впала —
Техніка забуксувала.
А пшениця полягла.
— Ех, погода підвела!

Микола СЛЬОЗКО.

Мал. А. БОРДУНІСА

— Судячи з цього виступу, квартира йому вже не потрібна...
— Та й безплатна путівка теж...

З МЕТОЮ ВИХОВАННЯ

ГУМОРЕСКА

Начальник цеху Віктор Васильович Макуха сидів за столом у своєму робочому кабінеті й, пересилюючи біль голови, намагався уважно слухати маленьку жіночку — дружину майстра Саприкіна.

— ...То ви, Вікторе Васильовичу, допоможіть, ради бога. Я вже й не знаю, що робити: кожного дня приходить п'яний. А оце,— схлипнула жінка і по-дитячому, долонькою, витерла сльози,— отримав зарплату і три дні додому не з'являвся. Сьогодні прийшов, дав мені двадцять дев'ять карбованців... Ну, та гроші — то вже таке... Я сама непогано заробляю — голодні не сидимо. Але ж...

Начальник цеху відчув себе так, наче його почали роздягати посеред вулиці. У голові, на самій маківці, щось луснуло, і від того місця, здалося, навсебіч розбіглися тріщини. Він болісно скривився.

— Вам погано? — злякалася жінка.

— Та нічого... зуб,— вичавив із себе Віктор Васильович, безсовісно шельмуючи свої, ще не знайомі із стоматологом, зуби.

— Вирвати треба,— порадила жінка. — У мене теж таке було, так я вирвала, і тепер лиха не знаю... Ага, так що ж він каже. Жалійся, каже, на мене скільки хоч,— воно мені до лампочки: з роботи не проженуть, бо діло своє знаю, і п'ю не сам, а з ким треба.

Віктору Васильовичу здалося, що в грудях у нього звідкись узялася й почала розростатися скалка льоду. Навіть про біль у голові забув.

— Я й не цікавлюся, з ким він п'є, бо що воно поможе. Та й про гроші мовчала б, хоч і їх, що й казати, при такій його фанаберії зайвих у сім'ї не буває. Але ж — діти! Як їм на ту п'яну фізіономію дивитися?!. А то вже, бачите, й дому став не триматися.

Лід у грудях Віктора Васильовича почав танути.

— Гаразд, Ганно Пилипівно,— Макуха узяв олівець і щось занотував на листочку настільного календаря,— ми його, так би мовити, перед очі всього колективу...

— Ой,— махнула рукою жінка,— пам'ятаєте, як він на профспілкових зборах присягався? І що? Тільки й того, що два дні додому тверезий приходив.

Лід у грудях Віктора Васильовича розтанув. А голову наче й зовсім одпустило.

— Добре, Ганно Пилипівно, я особисто з ним по-чоловічому, по-мужському, сказати б, поговорю. Ось,— тицьнув він олівцем у календар,— так і записав: «Поговорити із Саприкіним».

— Та що з ним говорити! — уже посміливішала Ганна Пилипівна. — Відправте його лікуватися! Хороший же чоловік був...

«А й справді-таки непоганий чоловік,— майнуло в голові Віктора Васильовича,— не проговорився... Вона таки нічого не знає. Молодець Саприкін!»

Задзвонив телефон. Макуха зняв трубку.

— Так... так... Зараз буду... Хвилин за десять...

Обережно поклав трубку на важіль. У голові знову тенькнуло.

— Добре, ми за нього візьмемося... Разом... Справді, хороший же чоловік... А зараз пробачте — директор викликає...

Через п'ятнадцять хвилин Віктор Васильович був у директорській приймальні.

— Сердити-и-ий — жах! — довірливо сповістила секретарка Оленочка. — Тільки що ваша дружина від нього пішла. Плакала...

«Таки прибігла,— зі злістю подумав Макуха. — Ну й людина ж!»

— Зачини двері,— замість привітання кинув директор. Натиснув кнопку селектора й сказав секретарці: — До мене — нікого! Я зайнятий... Ну? — націлився оком на Віктора Васильовича. — Знаєш?

— Здогадуюся,— Макуха охляло сів на канапу,— та й Оленочка оце сказала.

— І що будемо робити? — підвівся директор і повільно, ніби обмірковуючи промову, заходив по кабінету. — Ти зрозумій мене, Вікторе Васильовичу, я мушу щось робити... Якось вплинути на тебе. Ось глянь, у календарі занотовано: «Поговорити з начальником цеху». Тобто з тобою. А що б ти на моєму місці зробив?!. Послухай,— раптом зупинився він перед Макухою,— ти, взагалі, можеш зробити, щоб вона не бігала до мене?

Віктор Васильович непевно стенув плечима і потягнувся до сифона з газованою водою.

— А втім,— директор махнув рукою і підійшов до шафи,— моя Ельвіра Миколаївна була сьогодні в управлінні. Теж скаржилася... Ет, якось воно буде. Давай по маленькій!

І дістав із шафи почату пляшку коньяку.

Микола ХУДАН.

У СВІТІ ТВАРИН

ФАМІЛЬЯРНІСТЬ

Баран безцеремонно за хлівом
Назвав осла по імені — ослом.
За це осел так барана хвицнув,
Що той уже й своє ім'я забув.

НЕОБАЧНИЙ ЗАЄЦЬ

Спокійно заєць жив багато днів,
Та раптом ніби щось найшло на нього:
Побіг шукати правди у вовків...
Тепер шукають вже його самого.

Петро ГОЛОВЕШКО.

До питання ПРО СОРОЧКУ

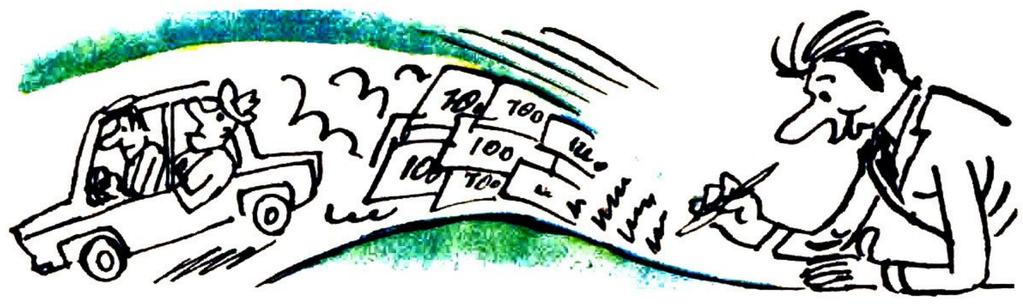

У принципі щедрість та доброта — риси хороші. Наприклад, коли про людину говорять, що вона останню сорочку зніме та віддасть, то це справедливо розцінюється як похвала.

Щедрість та доброта притаманні й Валентині Олександрівні Пилипчук — голові Калинівського райкому профспілки працівників сільського господарства. І в той же час про неї ніхто не каже, що вона ділиться останньою сорочкою. Бо їй це й не потрібно. Навіщо, справді, себе обмежувати, коли є можливість демонструвати кращі риси за рахунок держави. Скажімо, голову профспілкового комітету Уладово-Люлинецької дослідно-селекційної станції В. В. Ходаківську вона ощасливила так. Узяла в канцелярії аркуш паперу і написала на ньому цидулку на ім'я директора тої станції О. А. Кравченка:

«У зв'язку з тим, що голова профкому тов. Ходаківська В. В. сумлінно ставиться до своїх обов'язків, райком просить доплачувати їй по 40 карб. на місяць».

От якби вона несумлінно ставилась до своїх обов'язків, тоді, виходить, можна було б обмежитись і тою солідною зарплатою, яку Ходаківська отримує безпосередньо в райкомі.

Олексій Арсентійович — теж добра душа. Отримавши ту цидулку, також не подумав знімати з себе сорочку, а взяв перо і настрочив наказ, яким зобов'язав головного бухгалтера станції О. Ф. Земляну кожного місяця нараховувати і виплачувати В. В. Ходаківській, щоправда, не сорок, як його просили, а тридцять карбованців грошової допомоги за рахунок фонду матеріального заохочення працівників станції.

Так Ходаківська стала одержувати з каси станції гроші, що належало виплачувати не їй, а робітникам, які виконували і перевиконували виробничі плани.

Доречно зауважити, що саме вона, голова профкому, повинна слідкувати, щоб ті гроші використовувались за призначенням. Але, очевидно, Вірі Володимирівні своя сорочка ближче до тіла.

Недарма кажуть, що до доброї криниці стежка утоптана. Утоптали стежку і до кабінету директора станції О. А. Кравченка. Частенько можна було бачити на ній заступника директора по господарській частині Аркадія Абрамовича Милова. І таки виходив він собі вагому щомісячну надбавку до зарплати. Незаконну, звичайно.

Не забув директор станції й інших своїх заступників та помічників: кожному виділив по персональному шоферові та легковушці, не передбачених ні штатним розкладом, ні бюджетом. Тепер нема кому ремонтувати трактори, комбайни та іншу сільгосптехніку, бо фонд зарплати «поїдають» оті персональні шофери, зате директор має репутацію щедрої і доброї людини. От тільки дослідній станції ця доброта боком вилазить.

І. ГАЛІЦИН.

Вінницька область.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Змушений вас затримати — ви йдете з роботи на п'ять хвилин раніше!

Колеги

ГУМОРЕСКА

— Офіціант! Ікорки, будь ласка, винця...

— Ну ти даєш, Григорію! «Офіціант, офіціант!» Чи не впізнаєш?

— Стривай... Стривай... Миколо? Ти тут?

— Півроку вже, як у «Слив'янці» працюю.

— Так ми, виходить, з тобою колеги.

— А ти що, теж офіціантом?

— Бери вище. Старшим. У «Проліску».

— Розкішно влаштувався! А наших зустрічаєш?

— Бачу інколи. Люську пам'ятаєш — цибата така — так завскладом хутровим працює. А Гошка-коротулька в таксисти потягся. Так... Любов твоя на першому курсі — Лєнка — за прилавком продовольчого стоїть, у винно-горілчаному. А Аркадій, Аркадій! Ось де людина влаштувалася — двірником! І за сумісництвом ще й взуття ремонтує.

— Отак, живемо в одному місті, а зустрітися не можемо. Треба було б якось зібратися, згадати нашу рідну сільгоспакадемію. Багато все ж таки вона нам дала.

Олексій ПЕТРУНЯ.

КОРОТКО КАЖУЧИ

● *Біг з відомчими бар'єрами — не легка, а важка атлетика.*

● *Ефірне створіння: літає з роботи на роботу.*

● *Анонімний лист, але який знайомий почерк!*

● *Який тонкий розум! Аж світиться!*

● *«Не дивися на мене звіром!» — сказав Удав Кролику.*

● *Навіщо два вихідні тим, кому й на роботі нема чого робити?*

● *На жаль, колесо фортуни має і задній хід.*

● *Працював із таким розмахом, що вийшов за рамки закону.*

Олег СЕЇН.

Так засіб чи розкіш?

Давно вже, признатися, кортить мені розв'язати оте питання: що воно все-таки за штука, отой автомобіль — розкіш чи засіб пересування? З одного боку, як ти сидиш собі, кермуєш, газуєш і, відповідно, долаєш кілометр за кілометром,— то воно наче засіб. А от коли машина — ні тпру, ні ну — стоїть серед битого шляху, а ти лежиш під нею на асфальті горілиць, висунувши для оглядин лаковані черевики,— то це вже схоже на розкіш. Або ж: коли ти можеш, не послуговуючись таксомотором, швидко добратися на власній машині до тещі на пироги, то авто, звичайно, є засобом. А коли ти вночі не спиш і щоразу вибігаєш на вулицю, де залишив напризволяще машину, аби перевірити, що з неї вкрали — передню фару чи задній міст, то це вже, погодьтесь, розкіш, яку не кожен може собі дозволити.

У тому, яка це справді велика розкіш, могли на власному досвіді переконатися львів'яни М. М. Медовий і Ф. Я. Нагірняк. Обидва вони інваліди Вітчизняної війни. Соцзабез потурбувався, видав їм по «Запорожцю» з ручним управлінням. Виділили їм і гарні квартири в новому житломасиві. При тому пообіцяли: знайдеться там місце і для гаражів.

Наприкінці 1980 року відсвяткували інваліди новосілля та згадали про гаражі. Написали заяви й порівняно небавом одержали оптимістичні відповіді: не хвилюйтеся, шановні, у вашому мікрорайоні вже розпочалося будівництво гаражного кооперативу, і ви зараховані його членами. Але інваліди притьмом кинулися пояснювати: сталося непорозуміння, ми до кооперативу заяв не писали, бо живемо на пенсію і стягнутися на капітальний гараж нам важкувато, а до того ж ті колективні гаражі — то для здорової людини, а нам, одноногим, добиратися до них нелегко. Ми просили дозволу встановити збірні металеві автосховища біля наших домівок. А їм на те: ні, біля домівок — зась, там і підземні комунікації, і навколо планується будівництво, і довколишній краєвид вони псуватимуть, і те, і третє, і десяте. Інваліди — в інстанції. Інстанції, як заведено,— на реагування.

Але голова районного товариства «Автомотолюбитель УРСР» тов. Сорокін уже записав інвалідів (хоч і попри їх бажання) в члени кооперативу, про що доповів керівникам району. І керівники виконкому заходилися відповідати інстанціям (а в копіях, як належить, авторам), що інваліди ім'ярек вже давно, нехай дякують, є членами гаражного кооперативу, кооператив будується, тому нам, мовляв, і незрозуміло, чим, власне, вони не задоволені. Отож позитивне вирішення закономірного прохання інвалідів усе відкладалося. Натомість — видно, порядком певної компенсації — президія райтовариства «Автомотолюбитель УРСР» систематично надсилала їм бадьорі запрошення з'явитися на будівництво гаражного кооперативу «в робочій формі, з лопатою(!), кайлом(!) і ломом(!)».

Тим часом листування, що нагадувало розмову німого з глухим, тяглося понад два роки. А потім раптом з'ясувалося: поставити два металеві гаражі біля будинків... цілком можливо. Ось такий несподіваний пасаж!

Задля справедливості слід сказати, що посеред цієї довгої епістолярної баталії заступник голови райвиконкому, він же голова гаражної комісії В. М. Мишенський одного разу наче виявив персональну увагу до інвалідів, особисто прикотив до них, чуйно потиснув їм руки і сказав:

— Гаразд, ставте собі гаражі. Рішення виконкому буде за кілька днів.

Інваліди, однак, виявилися дисциплінованими. До одержання рішення будувати не почали. Поїхали у виконком, а Валерій Максимович зустрів їх таким здивуванням, неначе побачив чужопланетян:

— Я? Вам?? Дозволив??? Та ніколи такого не було, бо такого не може бути взагалі.

Згодом названі товариші, мабуть, не раз нарікали на свою дисциплінованість. І я їх, признатися, можу зрозуміти. Бо в Червоноармійському районі, коли взяти гаражні справи, культивується порядок (якщо це, звісно, порядок): чия відвага, того й перевага, хто самовільно почне зводити гараж, той, бува, і швидше його має. Ні, не те, щоб з порушниками тут зовсім не боролися. Вам можуть назвати вражаючі цифри: скільки було зроблено попереджень порушникам, скільких покарали на адмінкомісії, скільки було прийнято рішень виконкому про знесення таких гаражів. Однак у мене склалося враження, що точної кількості наявних «самовільників» тут ніхто до пуття не знає, принаймні, різні посадові особи називали мені різні цифри.

Але так чи інак, а з порушниками все ж борються. Іноді досить своєрідно. Громадянка В. самовільно збудувала капітальний гараж. Після цього райвиконком вирішив: гараж залишити за В., але передати його на баланс житлово-експлуатаційної дільниці. Погодьтесь, що таке, з дозволу сказати, соломонове рішення може хіба що стимулювати подальші самовільні забудови.

Усім відомо, яку величезну й різноманітну роботу проводять виконкоми місцевих Рад. Однак, порозмовлявши з головою Червоноармійського райвиконкому В. С. Маруничем і особливо з його заступником В. М. Мишенським, я второпав: а) Червоноармійський район — це найважчий серед інших районів міста Львова (хоч ні від кого більше я такого не чув); б) справ у Червоноармійському райвиконкомі набагато більше, ніж у будь-якому іншому райвиконкомі на Правобережній Україні; в) що, зокрема, нелегкі гаражні проблеми тут розв'язують цілком на рівні, а з самовільними забудовниками борються більш ніж успішно.

Що ж, можливо, і успішно. І все ж невесела епопея з Медовим і Нагірняком (для яких, до речі, автомобілі, справді ж не розкіш, а засіб) мимохіть наштовхує на думку, що від тієї боротьби подекуди відгонить звичайнісінським формалізмом.

О. КРУКОВЕЦЬ.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

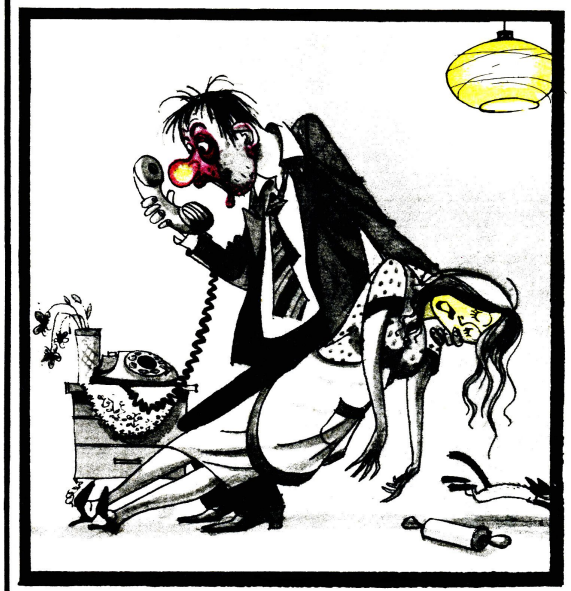

— Швидка! Приїздіть негайно! Жінка попросила дихнути, і їй стало погано...

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Та ви що, хлопці, сказилися! Не звичайний же будинок ліпите, а дачу Івану Івановичу!

ЧЕКАЄМО

ГУМОРЕСКА

— А-а, Метушняк! — підвівся начальник. — Заходь, заходь, не з'їм. Ну, з чим завітав?

— Із заявочкою, Гнате Кіндратовичу,— поклав на стіл клаптик паперу Метушняк. — На профвідпустку. Прошу не відмовити.

— Ну, що ж,— сказав начальник,— відпустка тобі належить, отже — одержишш.

Він наклав резолюцію і повернув заяву з напученням:

— Бажаю набратися сил та здоров'я.

— Дуже вам вдячний, Гнате Кіндратовичу,— сховав заяву Метушняк і поклав на стіл другий клаптик. — А оце, Гнате Кіндратовичу, заява на двотижневу відпустку за власний рахунок одразу після профспілкової.

— У гори, чи що, зібрався, Джомолунгму підкорювати?

— Удома, Гнате Кіндратовичу,— відповів Метушняк,— удома і тільки вдома.

— Дивний ти, Метушняк! Але бог з тобою, підпишу, поки я добрий. Тепер все?

— Ні, Гнате Кіндратовичу, не все,— поклав на стіл третій клаптик Метушняк. — Ще заява на декретну відпустку.

— Що-о?!

— Ви мене не так зрозуміли,— поспішив пояснити Метушняк. — Ця заява від моєї дружини, яка працює у плановому відділі. І знаєте, Гнате Кіндратовичу, все дуже добре складається, як тільки у мене закінчиться відпускна кампанія, у дружини одразу ж почнеться декретна.

— А-а... Ну, Метушняк, від усього серця поздоровляю. — Начальник вибіг з-за столу. — Що ж ти раніше мовчав?

— Раніше, Гнате Кіндратовичу, я соромився,— зашарівся Метушняк,— але зараз,— провів він долонею по горлу,— сором закінчився, бо дуже вже припекло.

— Молодці ви у мене, нічого не скажеш,— розцвів у посмішці начальник. — Так тримати, Метушняк, у тому ж напрямі! До речі, кого ви з дружиною чекаєте? Хлопчика?.. Дівчинку?..

— Я... ми... — затнувся Метушняк.

— У вас що, різні погляди з дружиною? — поспівчував начальник. — Ти мрієш про одне, а вона — навпаки?

— Ні, Гнате Кіндратовичу, цього разу у нас повна одностайність.

— Тоді сміливіше, Метушняк, сміливіше,— підбадьорив начальник. — Які ж від мене можуть бути секрети. Так хлопчика чекаєте чи дівчинку?

Почервонівши, як добре пропечена цеглина, Метушняк зібрався з духом і, важко рухаючи язиком, повідомив:

— Ми з дружиною, Гнате Кіндратовичу, чекаємо телемайстра.

Данило РУДИЙ.

Страшне перо не в гусака...

«Категорично забороняється дітям до 16 років без дорослих кататись на човнах, перевантажувати їх або ж користуватись ними в нетверезому стані».

(З райгазети).

Надіслав М. ВІЛЬЧАК.

●

«Шановні жителі міста і району! Пам'ятайте, що дотримання правил користування газовими приладами є запорука нещасних випадків».

(З інструкції).

Надіслав В. ЗУБОВ.

●

«Мимо вікна пролітали різнопокрові будинки, телеграфні стовпи і провода».

(З матеріалу, присланого до редакції).

«Я вдарив його головою об стінку, бо він сказав на мене слово, якого в словнику нема».

(З пояснення).

Надіслав В. СКОБЕЛЬСЬКИЙ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Як правильно?

Дорогою до школи подружки-першокласниці весело гомоніли. Голосніше за всіх — Оля:

— А завтра, сказала вчителька, будемо збирати цю... як її?..

— Мекулатуру,— підказала Оксана.

— Не мекулатуру, а мукулатуру,— поправила її Катя.

— І зовсім не му, а мо — мокулатура,— авторитетно заявила Галя.

— Так от за цю ме... му... мокулатуру моєму братику Миколі поставили двійку,— мовила Оля.

— Мабуть, він дуже мало приніс? — зробила припущення Оксана.

— Усього півкілограма приніс, тому і двійку одержав,— засміялась Галя.

— А я цілу купу старих газет притягну, і мені п'ятірку поставлять,— пообіцяла Катя.

— Я теж — цілий оберемок,— сказала Оксана.

— А я ще більше! — гукнула Галя.

— А он, до речі, і Микола біля школи стоїть,— мовила Оля. — Зараз спитаємо його.

— Скажи,— звернулась вона до брата,— скільки треба принести... мекулатури, щоб п'ятірку одержати?

— Не мекулатури, а мукулатури,— поправила її Катя.

— І зовсім не му, а мокулатури,— уточнила Галя.

— Скільки б ви не принесли, вам і за мекулатуру, і за мукулатуру, і за мокулатуру поставлять двійку,— засміявся Микола. — Бо пишеться це слово інакше.

— А як? — хором спитали дівчата.

— От гляньте у словник і тоді назавжди запам'ятаєте,— поважно сказав хлопчик і поправив на піджаку жовтенятський значок.

Роман МИХАЙЛЕНКО,
дев'ятикласник.

КРАСИВА ПАЛИЦЯ

Посадив дід у саду персик. Деревце прийнялося, зазеленіло, почало рости. Але Юрасику потрібна була нащось палиця. Він узяв і зрізав його.

Побачив це дід і свариться на нього:

— Що ж ти наробив?! Таке хороше деревце загубив.

— Зате он яка красива палиця тепер у мене є,— виправдовується Юрасик.

Дід забрав ту палицю, мовчки відніс її до хати і поставив у шафу.

Минув час. Якось улітку Юрасик побачив у сусідському садку дозрілі персики. Прийшов додому і каже дідові:

— У баби Катерини так рясно персик уродив. Прямо все дерево усіяне, аж гілля гнеться.

— Ну й що з того, що у неї персики? — посміхається дід. Потім відкрив шафу і показує Юрасику:

— А у нас зате ось яка красива палиця є.

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

ПОКАРАВ

У кімнаті Радичок
Шкоди наробив:
Діставав цукерки він —
Тарілки побив.

І його за шкоду цю
Татко покарав:

— Ану йди мерщій в куток! —
Радику сказав.

Півгодини черепки
Татко підбира,
Шкода йому Радика —
Вже й з кутка пора.

Раптом чує — сіпає
За рукав синок:
І питає: — Таточку,
А в який куток?

Марія ЧЕПУРНА.

Народні усмішки

ПРО ВАРТІСТЬ

— Позич, друже, п'ять карбованців.

— Борги псують дружбу, а наша дружба варта більше п'яти карбованців.

— Цілком вірно,— погоджується Степан,— давай десятку.

Повідомив В. СОЛОМАШЕНКО.
м. Київ.

ХТО ЇХ РОЗБЕРЕ

— Ви вже мені вибачайте,— звернувся дядько Петро до сусіда Панаса,— але я прийшов сваритися: ваш хлопець усе зачіпає та й зачіпає мою доньку, зовсім проходу їй не дає, хоч на вулицю дівці не потикайся!

— Га-а? Та-ак! — гримнув сердито Панас, та до малого замурзаного Митька, що бавився посеред дороги у поросі: — Я тобі зараз такого бобу всиплю, що пам'ятатимеш до нових віників!

— Зачекайте, зачекайте! — заступився за Митька сусід Петро. — Та я ж не про цього. То ж не цей!

— Не цей? А котрий?

— Той, великий. Ондечки він, під возом хропе голічерева...

— А-а-а, як той, то нічого. Тому вже можна. Хто їх там розбере, хто кого зачіпа...

Повідомив О. КРУШИНА.
м. Львів.

ПОМИЛКА

Було колись поряд два монастирі — чоловічий і жіночий. Одного разу при зустрічі жаліється ігуменя ігумену:

— Кінець світу приходить.

— Чому?

— Ваші монахи бігають за моїми монашками.

— Звідки ви взяли?

— Сьогодні я на власні очі бачила, як ваш монах доганяв мою монашку!

— Догнав?

— Слава богу, ні.

— То не мій монах!

Повідомив М. НИКОНЧУК.
м. Житомир.

ДЕШЕВО І СПОКІЙНО

Зустрілися двоє.

— Ти схуд, зблід, обріс, нікуди не ходиш... Що ти робиш цілими днями?

— Пишу роман.

— Ну й дивак! Навіщо так мучитись, коли за карбованця можна купити готовий?!

Повідомив О. ПЕДЧЕНКО.
м. Київ.

ДЕ Ж ПРАВДА!

Двоє п'яних підпалили скирту — щоб зігрітися. Через деякий час бачать: із найближчого села біжить до них гурт людей.

— Чого це люди біжать сюди? — питає один.

— Чого-чого, хіба не ясно — змерзли. Як запалити, то нема кому, а як погрітися — то всі тут як тут...

Повідомив В. ПІВНЯК.
с. Доросині
Рожищенського району
Волинської області.

Вінегрет з перцем

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Чого так довго думаєш! Не на роботі ж граємо!

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

Без слів.

Мал Т. ЮНАКА

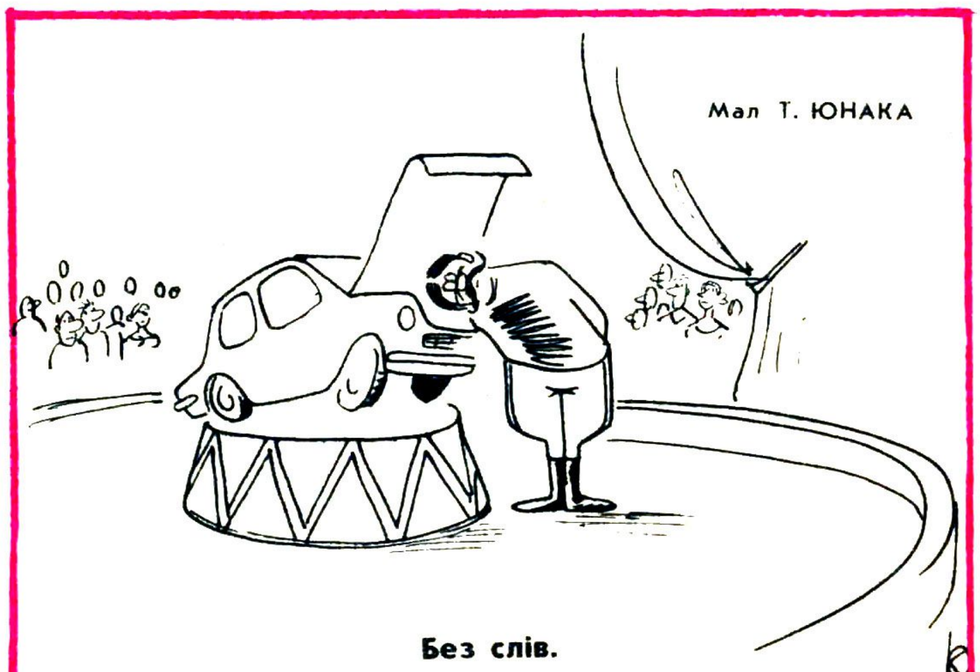

Без слів.

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

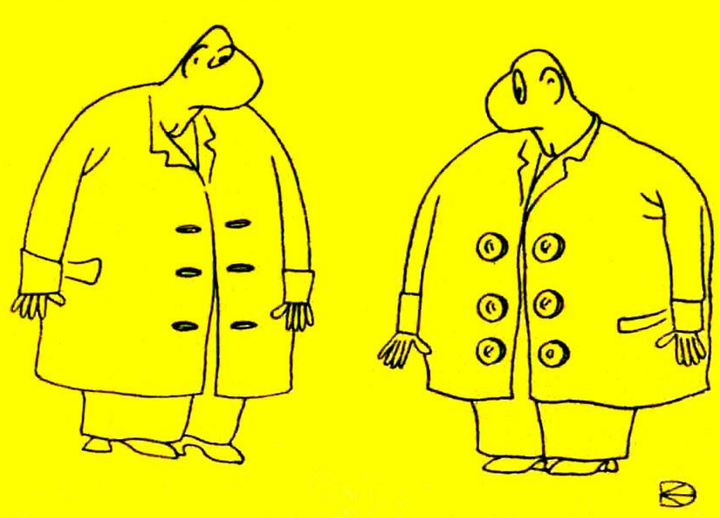

Без слів.

Мал. М. ЛИТВИНА

— Випийте оці ліки.
— А вони на спирту!

Мал. В. СОЛОНЬКА

— Митю, може, ми нарешті поженимося...

Дехто абсолютно переконаний, що надійнішого транспорту від залізничного не знайдеш. Ніяких тобі, мовляв, перешкод. Нехай там бездоріжжя, нельотна погода або шторм балів у дванадцять — ми ж собі «ту-ту» і поїхали. Не доведеться ні буксувати, ні чекати ясного неба, ні сідати на якір.

— Авжеж, так воно й буває, як ви розказуєте,— неодмінно втрутився б у розмову полтавський пасажир. — Спробуйте, поїздіть нашим приміським поїздом, тоді й узнаєте, як воно зручно та надійно. Можливо, в інших містах, де електрички ходять точно за розкладом, воно й таке. А в нас залізничники не балують свого пасажира.

Приміром, виникла у вас потреба з'їздити в Решетилівку, Миргород чи Лубни. Зручніше на «стрілу» сісти, яка йде аж до Києва. Можна з Полтави-Київської (бо в нас і Полтава-Південна є). Тільки не доведи господи у вихідні приспічить вам їхати, коли всіляко затарені полтавці сипонуть на село родичів провідувати. Отоді з першого разу зрозумієте, що таке в Полтаві приміський залізничний транспорт. Сам якось поїхав такого дня. Людоньки, що довелося пережити! «Стріла» влетіла на Київську, трохи припізнившись. Не встигла зупинитися, як чисельний *натовп* захвилювався, *завирував*, наче на перон виплеснуло море. Коли відчинились вагони, туди ринув справжній дев'ятий вал. Хто не потрапив у людську течію, що клекотіла у двері, того притиснули так щільно до вагона, що нічого було й силкуватися вивільнитись.

— Ї... Ї-го-ро-к,— верещить перелякана бабуся, яка везла внука десь із-за Руновщини до Києва побачитися з батьками. Даремно нервувала, бо «Їгорка» занесло натовпом в інші двері, й тепер до нього можна добратися хіба що під Яготином чи Березанню.

«Стріла» помчала, а у вагонах усе ще йде активна штовханина. Пасажир, так би мовити, «утрушується».

— Та ви цеберку заберіть з потилиці,— зривається чийсь невдоволений бас. У відповідь строчить пронизливий тенор.

— Не бійтеся, вона порожня. А коли незручно, на таксі паняй. Де ж я подінусь. Усім їхати треба.

Зав'язується діалог, якому ні кінця, ні краю. Тим часом вибухає нова суперечка в іншому кутку вагона.

— Мужчина, совість майте. Потіснився б трохи на середину, стоїть, вирячився.

І почалося, і пішло...

Уже проїхали Яреськи, уже вагони доповнились курми, яких везуть на базар, у Миргород. Кудкудачуть наполохані, зливаючись в суцільний гамір з людською балаканиною.

Нарешті Миргород. Приїхали, кажете.

— Ху! Хай воно сказиться. Оце так вим'яли...

Казали ж вам — у вихідний не їдьте. Тоді поїхали в будень, в інший бік від Полтави, з Південного вокзалу. Тут уже ніякі «стріли» не понесуть вас ні до Кременчука, ні до Ліщинівки та Карлівки. Щоправда, зранку один прудкіший дизель ходить до Харкова. А решта не спішить нікуди, хоч пасажирів звідси щодня їздить далеко більше, ніж з Київської. Вочевидь відкрилося це з позаминулого року, коли Південний вокзал закрили для ремонту й пасажири опинились під відкритим небом. Ото було! Мабуть, жодна споруда в світі не знала довшого ремонту. Здавалося, що черепашник, яким обліплювали стіни, швидше наростає в кар'єрах, ніж у Полтаві призводять його до діла. Більше року на дверях головного входу у вокзал висіли пудові замки. Натерпілися, набігалися по перону люди, бо під час негоди й голови нікуди сховати. Спасибі, якийсь терміновий семінар залізничників, що проходив у Полтаві, підхльоснув — штурмом довершили ремонт. Хоч воно й вийшло, як кажуть, рубцем наверх, а все-таки двері відчинились. Проте зручностей пасажирам від цього не додалось.

Увечері, після роботи, ви бігом біжите на вокзал, бо вам же їхати далеченько за місто, приміром, у напрямку Карлівки.

Ще раз дивитесь на розклад руху поїздів. До Карлівки, значить,— о 17.00 відходить приміський. Пізніше переконуєтесь, що це не завжди так, що точніше було б написати — «На Карлівку поїзд йтиме десь під вечір, від якої колії — бігайте, питайте». Бо рівно о 17.00 згаданий поїзд виходить вряди-годи. А то, як правило, спізнюється від п'яти хвилин до півгодини. Крім того, спробуй влучити, на яку колію подадуть його. Колись ходив від другої, потім від четвертої, інколи, як сюрприз, на першу підійде. Вокзальний диктор частенько вже й по мікрофону не оголошує, доки на посадку не подадуть. Тоді шукайте самотужки. Галопом по перону подались до другої платформи. Еге, голубчику, попав пальцем у небо. Тут уже одеський стоїть, той, що на три години спізнився. Пірнаєте попід вагонами (бо лишаються лічені хвилини до відходу) й на третю мерщій. Стоїть. Негайно у вагон, вмощуєтесь, вирівнюючи дихання, а на вас здивовані, незнайомі погляди вставились.

— Куди це? — перепитуєте підозріло.

— На Кременчук,— відповідають.

Оце тобі й на. Хапаєте авоську й на іншу платформу. Знов помчалися чимдуж до свого вагона. А позаду сусід гукає:

— Куди тебе понесло! На Ромодан захотілося, чи що? Нашого ж іще не подали.

— Тьху. Оце морока, отак упрів.

Витерли чуба. Тепер ждіть. Колись кудись подадуть. Аж тоді й скажете: оце, нарешті, й ми поїдемо.

Як бачите, у полтавського пасажира мало підстав для того, щоб на всю губу хвалити залізничний транспорт. Але транспорт тут, безумовно, ні при чому. Він же, бідолаха, не винен, що попав у нерозпорядливі руки!

Б. ЧЕРНЯК.

м. Полтава.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

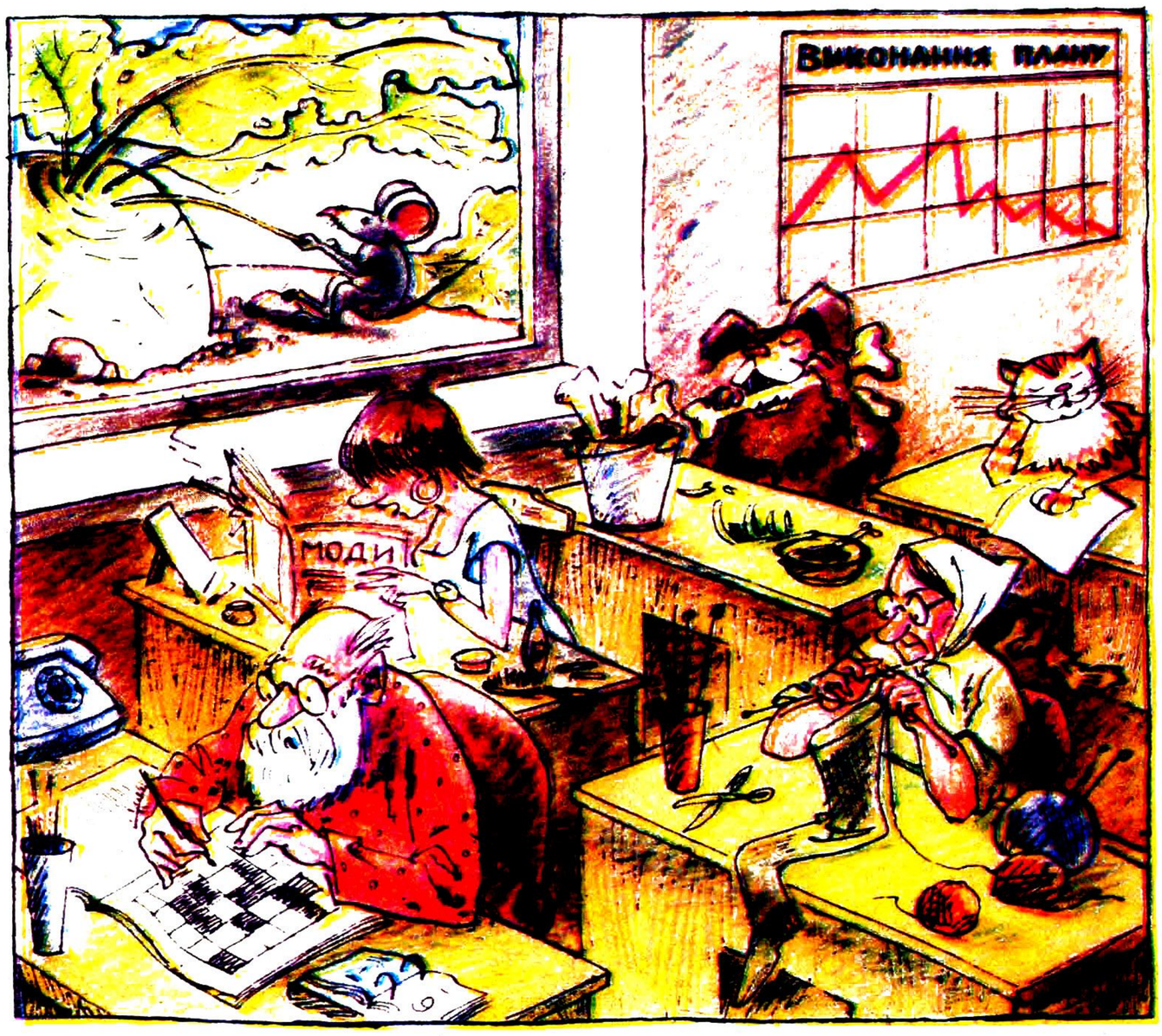

Без слів.

АФОРИЗМИ

● *Жінка здавалася молодшою за свої літа — в свої неповні тридцять мислила, як дитина.*

● *Цигарки допомагають скоротити час... перебування на цьому світі.*

Валентин СКОБУН.

● *Поки розбудили в ньому совість, він добре виспався.*

Анатолій ОБРИНЬБА.

Рассел БЕЙКЕР

ЖЕРЦІ ВІД АТОМНОЇ БОМБИ

Моя позиція щодо ядерної політики зводиться до такого: годі вже урядові переконувати мене, що ця проблема — не мого примітивного розуму діло!

Не перечу, питання це досить складне, але усе ж таки не більш складне, ніж питання про економіку, а між тим під час проміжних виборів восени 1982 року Рейган гучноголосо запропонував кожному висловити свою думку про його економічну політику. Так само, зрештою, чинив кожен політик, який уже був в уряді чи розраховував у нього пролізти.

Ніхто з них не казав: «Національна економічна політика — штука настільки складна, що лише жменька учених мужів може сподіватися збагнути її. Будемо дуже вдячні, якщо ви, всі інші, зрозумієте, що задурні для цієї справи, і полишите її на експертів».

Я думаю, що політиканів утримує від таких слів побоювання, що вся країна буквально покотиться від сміху при самому лише натякові на те, що якісь там експерти розбираються в економіці краще, ніж ми, оті самі пустоголові, яким доводиться щодня стикатися з її проблемами.

Але цей розумний підхід до справи чомусь ніколи не поширюється на ядерну політику. Більш того, жменьку мислителів-стратегів, які займаються нею, піднесли просто-таки до небес, перевівши із розряду експертів у ранг свого роду жерців. Навіть думка, що вони можуть помилятися так само, як економісти, вважається якщо не богохульством, то, принаймні, дивовижним нахабством.

Залишається таємницею, чому світила ядерної стратегії не підлягають критиці нарівні з іншими смертними.

Одне із можливих пояснень таке: ніхто поки що не приймає їх виклику, тому що досі не було для цього досить поважних підстав. Та й справді, коли з вини економістів ми втрачаємо роботу, то важко втриматися, щоб не кинути в їх бік скептичного погляду. Отак самісінько, коли одного чудового дня з вини філософів від атомної бомби нас рознесе на клоччя, ми обов'язково переглянемо наше шанобливе ставлення до їх інтелектуальної компетенції. Правда, чого доброго, тоді в цьому вже не буде особливого сенсу.

З урахуванням цієї перспективи, мені здається, давно настав час глянути на наших «стратегів» як на всього лиш іще одну купку експертів. Протягом тридцяти літ їх доктрини, спрямовані на те, щоб нібито захищати країну від знищення, призвели до створення арсеналів (як у США, так і за кордоном), достатніх, щоб кілька разів знищити цивілізацію, хай навіть в ім'я її збереження.

Може, в їх точці зору і є якесь раціональне зерно, але я особисто вельми в цьому сумніваюся. В кожному разі, якщо ви їх запитаєте: «Хлопці, а ви самі розумієте, що робите?» — то найм'якша відповідь прозвучить так: «Заткнися, тупак, помізкуй краще над чим-небудь простішим, на зразок економіки».

Особисто я мізкую, коли наймаю кого-небудь, скажімо, перекрити дах. Якщо майстер, настеливши в один шар покрівлю, береться класти зверху по ньому другий, я можу запитати: «Слухай, для чого ти це робиш?» Можливо, він відповість: «Два шари надійніше, ніж один,— так герметичніше».

Якщо він, не заспокоївшись на цьому, покладе третій, четвертий, п'ятий шар, то рано чи пізно я знову спитаю: «Слухай, а ти сам розумієш, що робиш?» Якщо він скаже: «Заткнися, тупак, помізкуй краще над чим-небудь простішим, на зразок водопроводу»,— я розроблю кілька власних теорій про те, як слід виконувати покрівельні роботи. І перша з них буде така: мені не потрібна 30-шарова покрівля, щоб забезпечити належну герметичність.

Безумовно, ядерна стратегія значно складніша, ніж покрівельна справа, і я зовсім не збираюся заперечувати цього. З іншого ж боку, економічна політика іще складніша. Якщо ви думаєте інакше, пришліть свій рецепт, як забезпечити повну зайнятість, погасити інфляцію та ще й виправити дефіцит торговельного балансу. Однак чи ж багато з нас наважуються сказати економістам, що вони не відають, що творять?

Звичайно, ми задурні, щоб розбиратися в усіх тонкощах економіки і ядерної стратегії. Але найголовніша, найнепробачніша наша дурість полягає в тому, що ми дозволяємо усілякого роду стратегам та експертам цілком серйозно переконувати нас, нібито нам не з руки час од часу присаджувати їх, аби в своєму жрецькому завзятті вони не втратили останнього зв'язку з реальним світом, із землею, на якій живуть люди. Поки ще живуть.

«Нью-Йорк таймс».

«...один з головних засобів досягнення своєї мети імперіалізм бачить у «психологічній війні». Вона ведеться Заходом на найвищій, можна сказати, істеричній антирадянській, антикомуністичній ноті».

(З матеріалів червневого (1983 р.) Пленуму ЦК КПРС).

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

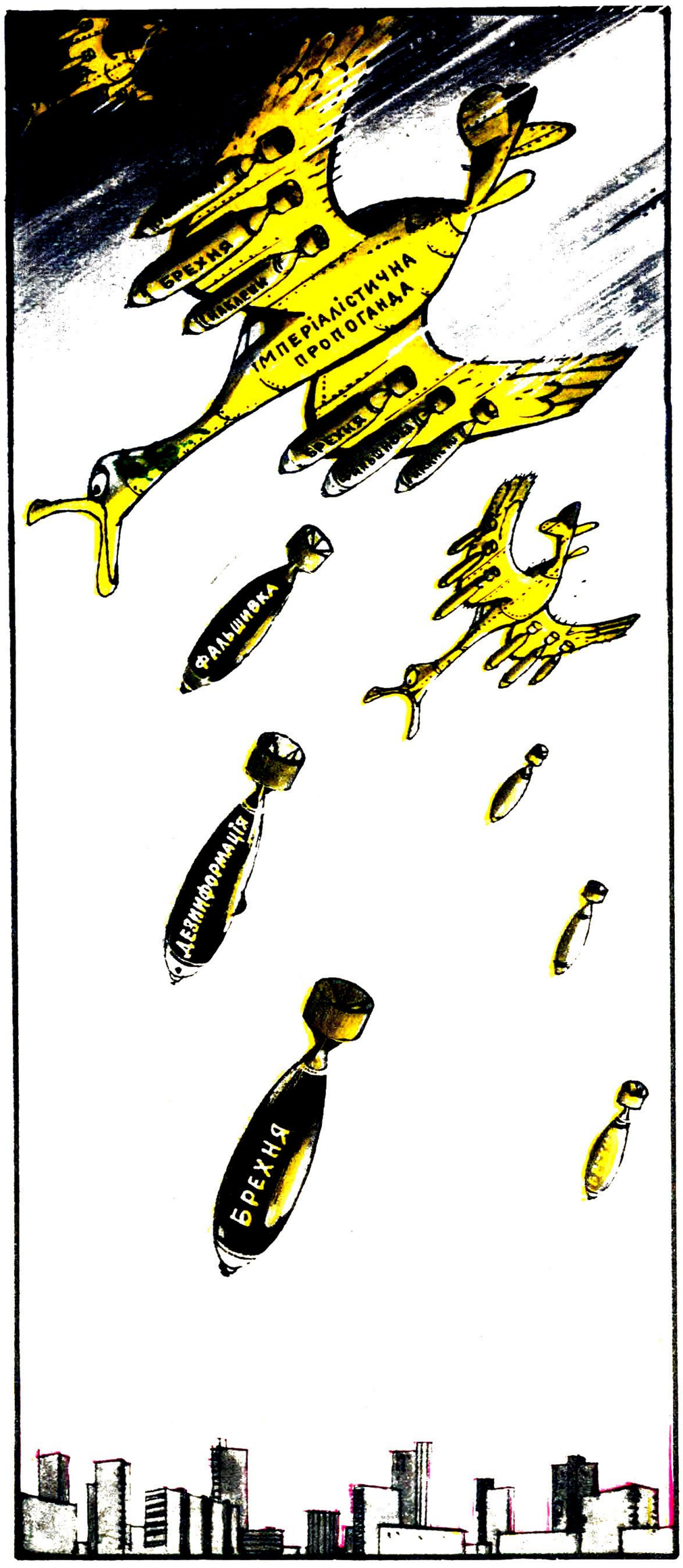

Стерв'ятники багатоцільові.

ВИБРИКИ ПЕГАСА

«З папера цифрами пече,
Слова пояснююче тичуть:
«Вже нами зроблено речей!..
Завдання впевнено насмичем!..»

В. П-ур з Дніпропетровщини.

— Ваші слова, вибачайте, тичуть якось не пояснююче, а заплутуюче...

«Сидить Петро на порозі
І з заздрощів зітхає.
Чому це півень при дорозі
З усіма курчатами гуляє?»

В. Ч-да з Прикарпаття.

— Передайте Петрові, хай не зітхає: півневі у ролі квочки теж нелегко.

«На лісному аеродромі
Метушня і крики:
Вовк на свому літаку
Хоче ввись злетіти.
Як набрав він швидку скорість,
Як пішов уверх...

Показав він ще «шедеври»,
І на землю — раз.
Й одностайно всі признали,
Що він «екстра-клас».

В. К-ський з Вінниці.

— Ну, а про Ваш вірш так і говорити нічого!

ГУМОР НАШИХ ПОБРАТИМІВ

Мал. В. Тіко («Кіперуш», м. Кишинів)

— Маріє, скажи мені лиш одне: схожий він на мене чи ні?

Мал. А. Андреєва («Хенек», м. Уфа)

— Якщо повісите, з мене пляшка!

Мал. Т. Фаїзова («Чаян», м. Казань)

— Ми з чоловіком серйозно усе обміркували, обговорили і вирішили завести другу собачку...

Мал. О. Бершадського («Капкан», м. Чебоксари)

— У нас самообслуговування.

Мал. В. Ключника («Вожик», м. Мінськ)

— І ти тут! А хто ж лишився у відділі!

Мал. Л. Єльковича («Чаян», м. Казань)

— Ви теж у відпустку!
— Ні, в гараж. Треба акумулятор перевірити.

Дивне перче!

Чи позичав би ти у кого-небудь гроші, наперед знаючи, що не зможеш віддати борг? А от керівництво нашого колгоспу імені Шевченка саме так і чинить. Правда, воно бере не грішми, а, так би мовити, натурою. Коли люди відгодовують у своїх господарствах худобу, їх гаряче агітують, щоб здавали її не інакше як до рідного колгоспу. Мовляв, цим самим ви активно сприятимете виконанню колгоспом державних планів по здачі тваринницької продукції. А гроші за свою худібку одержите десь через 2—3 місяці. Ну, що ж! Ми, сільські мешканці, як справжні патріоти свого колгоспу, на ці палкі заклики не менш палко відгукуємось. Особисто ми з чоловіком уже здали трійко бичків — першого ще аж у 1981 році. От тільки гроші за жодного з них ще й досі не одержали. А без грошей, Перче,— хоч, як кажуть, і не в них щастя, на жаль, поки що не обійдешся.

Так оце багато хто з наших односельців тепер і задумується: чи і далі активно сприяти рідному колгоспові у виконанні планів, чи почекати, поки він з минулими боргами розрахується?

Євдокія та Олександр ДАВИДЮКИ.
с. Хотин
Червоноармійського району
на Ровенщині.

Подивися на цей знімок і спробуй відгадати, яка у нас, мешканців вулиці Крупської, що в райцентрі Борзні на Чернігівщині, заповітна мрія. А поки ти думатимеш, скажемо, що забудовуватися ми почали років з дванадцять тому, тоді ж керівники райвиконкому почали обіцяти, що вулицю незабаром впорядкують. А зробити це було вкрай необхідно. Річ у тім, що вулицю перетинає русло колишньої річечки, навіть після невеличкого дощу воно заповнюється водою, і тоді тут ні пройти, ні проїхати.

Останній раз нам обіцяли впорядкувати чотири роки тому. Тепер уже і не обіцяють. А от якби хто-небудь з керівників міста тут побудувався, то ми, мабуть, уже асфальтом розгулювали б. Про такого сусіда-забудовника і мріємо заповітно.

МЕШКАНЦІ ВУЛИЦІ.

Може, я декого й розчарую, відразу уточнивши, що мова йтиме не про щось надприродне, а про звичайні інструкції. Проте факт залишається фактом: вони настільки інколи гіпнотизують, що товариші не можуть навіть пальцем ворухнути, щоб виявити якусь ініціативу.

Ось вам приклад. Рішенням Міністерства шляхів сполучення СРСР визначено, що з першого січня 1982 року у вагони випуску 1974 року слід завантажувати сімдесят дві тонни цементу і ні на кілограм менше.

Саме такі вагони одержує під свою продукцію Криворізький цементний завод.

А главк «Укрголовбудматеріали» Держпостачу УРСР видає наряди-замовлення на поставку цементу вагонами з нормою завантаження шістдесят вісім тонн.

З одного боку, Придніпровська залізниця, яка керується інструкцією свого міністерства, категорично відмовляється приймати недовантажені вагони, погрожуючи підприємству штрафними санкціями.

А з іншого, завод не може відправляти вантажоодержувачу більше, ніж належить, бо, по-перше, цемент, як відомо, матеріал дефіцитний і суворо фондований, а по-друге, якщо кожному передавати по чотири тонни на вагоні, то комусь не дістанеться нічого.

Оскільки неодноразові апеляції до керівництва «Укрголовбудматеріалів» і Придніпровської залізниці нічого не дали, бо кожна з цих організацій прикривалася своєю інструкцією, адміністрація заводу вдалася до самозахисту: якщо, приміром, главк виділив комусь два вагони цементу, себто по 68 тонн у кожному, то в один вагон вантажать сімдесят дві тонни, а решту клієнт мусить вивозити сам.

Неважко уявити, в яку копієчку влітає державі така неузгодженість. Бо що значить возити цемент грузовиками — інколи за сотні кілометрів. А такий же цементний завод у республіці не один.

От я й думаю: а якби раптом главкові і залізниці спустили інструкцію, яка б зобов'язувала заходити в кабінети не через двері, а через вікна? Невже і тоді б ніхто не спробував довести її, м'яко кажучи, недоладність?

Б. ВОЛОДЬКО.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

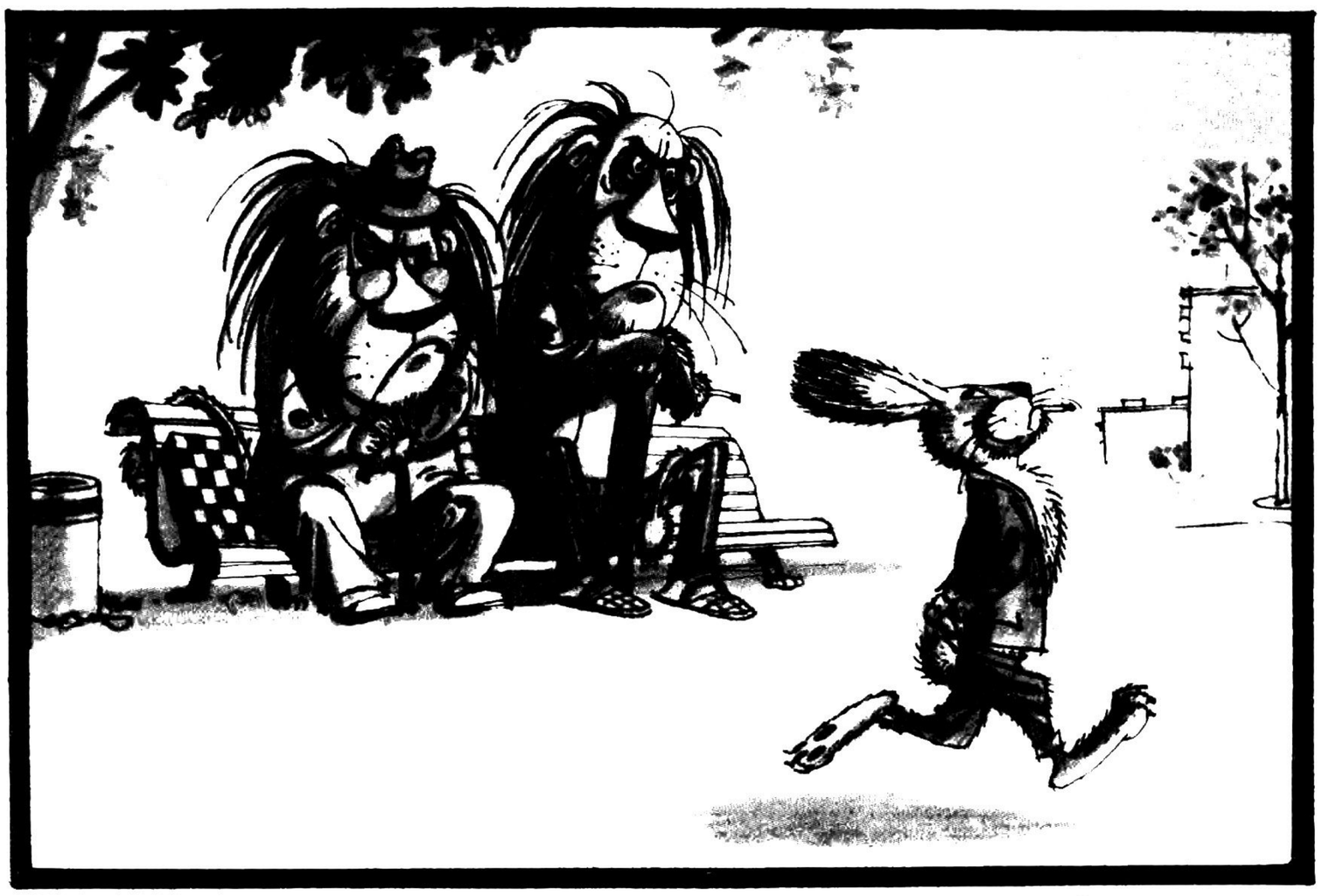

— Ти тільки поглянь: варто було піти на пенсію, як уже куции мене не помічає!

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ Про те, що у місті Балті (Одеська обл.) по вулиці Радянської Армії електролінія перебуває в аварійному стані, а керівники району електричних мереж з ремонтом її не поспішають, повідомлялося у замітці «Кожному — по шолому» (№ 4 журналу).

Після виступу Перця голова Балтського райвиконкому Н. Л. Вербецький повідомив, що згадану електролінію вже реконструйовано й здано в експлуатацію.

◆ У «Перці» № 5 у розділі «Об'яви, оголошення» було вміщено замітку, в якій йшлося про те, що у селі Самгородок (Київщина) кілька років тому було розпочато, але не закінчено будівництво мосту через річку.

Як повідомив заступник голови виконкому Сквирської райради А. М. Донець, міст у селі вже збудовано.

◆ «Вибух на вулиці Харківській» — так називалася замітка (№ 6 журналу), в якій розповідалося, як будівельники Сумського домобудівного комбінату здали новоселам дев'ятиповерховий будинок по вулиці Харківській, 44 (місто Суми) з численними недоробками.

Голова виконкому Сумської міськради В. А. Павловський повідомив редакції, що виступ Перця було розглянуто на засіданні виконкому Зарічної райради міста за участю керівників будівельних організацій. Нині недоробки ліквідовано, а будинок телефонізовано.

◆ Молодь села Велидарівки (Миколаївщина) поскаржилася редакції на те, що клуб в їхньому селі давно вже потребує ремонту, а у місцевих керівників ніяк до цього руки не доходять.

Після втручання в цю справу Перця заступник голови Єланецького райвиконкому В. І. Гнєдой повідомив, що з бюджету району для капітального ремонту клубу виділено необхідні кошти. Питання ремонту клубу райвиконком тримає під контролем.

◆ Дорога до села Дегтярівки (Чернігівщина) така розбита, що туди перестав курсувати автобус. Лист про це надійшов до Перця.

Заступник голови виконкому Новгород-Сіверської райради В. В. Ромченко повідомив редакції, що дорогу до села нині відремонтовано і рух автотранспорту відновлено.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, А. ВАСИЛЕНКО, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-15, 41-89-17. Для телеграм: Київ Перець.
Адрес редакции: 252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Журнал «Перец» № 15 (1153) (на украинском языке). Издательство «Радянська Україна». Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 01.07.83. Підписано до друку 21.07.83. БФ 15457. Формат видання 70×108/8. Офсетний друк. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 2,486.000. Зам. 03487.

© Журнал «Перець» 1983 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, Брест-Литовский проспект, 94.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Індекс 74393

«Президент Рейган закликав до нового «хрестового походу» проти комунізму».

(З матеріалів червневого (1983 р.) Пленуму ЦК КПРС).

Сучасний хрестоносець.